

българскитѣ търговци, които търгували съ Дубровникъ¹⁶⁰. Генуезцитѣ склучили (1387) съ добруджийския князь Иванко търговски договоръ, по силата на който тѣ придобили правото, да изнасятъ изъ България всѣкакви стоки, съ изключение на жито, когато имало гладъ¹⁶¹. За мѣстнитѣ български търговци се споменува и въ Рилския хрисовулъ. Центрове на разпространената българска търговия били многобройнитѣ градове и тържища, които най-много били основани покрай търговскитѣ пѣтища, Черно и Бѣло море. Рускиятъ князь Светиславъ, както казахме и на друго мѣсто, завладѣлъ седемдесетъ български градове¹⁶², а пѣкъ византийскитъ лѣтописецъ Кедринъ, като говори за голѣмата българо-византийска война, споменува почти всички сегашни градове и още много други, за чието сѣществуване въ миналото сега свидѣтелствуватъ само развалинитѣ имъ. По-късно византийскитѣ историци Никита Хонията и Георги Акрополита споменуватъ за много български укрѣпени градове въ Стара-планина и въ Тракия. Въ градоветѣ се работѣли и развивали и занаятитѣ, отъ които най-важни били: кожухарство, златарство, шивачество, мѣдникарство, грѣнчарство, кацарство и много други. Подъ турското владичество старитѣ български градове сѣщо били срѣдища на търговията и главното мѣсто, дѣто се развивали и изучавали занаятитѣ. Дубровнишкитѣ търговци и въ турско врѣме имали търговски кантори въ София, Пловдивъ, Провадия и Русе и въ много други градове¹⁶³. Въ много български градове още се споменува мѣстото, дѣто нѣкога се работѣлъ извѣстенъ занаятъ и се нарича: терзийска, кожухарска, златарска, житарска, мѣдникарска

¹⁶⁰ Miclosich Fr. Monumenta serbica, 35 – 40.

¹⁶¹ Иречекъ К. История на българитѣ, 523.

¹⁶² Вж. § 8.

¹⁶³ Иречекъ К. Пѣтувания, 24, 25.

„ Шишмановъ д-ръ Ив. Д. Стари пѣтувания, Мсб. IV, 433, 445.